

ikke er Flertallets Skyld, at det kommer til Konflikt. Maaſke det er en Følge deraf, at man føler ſig ſaa rolig, at man med Lethed kan le ad enhver Ytring fra Modſtanderens Side. Der blev for nogle Dage ſiden fra det ærede Medlem fra Nørre-Sundby (Suel), — jeg veed ikke, om han er til Stede — nedlagt Indſigelse mod, at nogle af Flertallets Medlemmer betegnedes ſom Førere. Man havde ingen Førere, ſagde han, man havde kun Ordførere. Men kommer dette i parlamentarisk Forſtand dog ikke ud paa Et og det Samme? I parlamentariske Forſamlinger føre Medlemmerne jo dog ikke hverandre ved at tage hverandre ved Haanden eller Kraven og komme frem, med dem paa denne Maade: Jeg mener, at de, der ere Førere, føre ved Ordets Magt, og naar det nu er ſaa, at de, der ſtadig føre Ordet for Andre, dog derved gennem udøve den væſentligſte Indflydelse paa Andre, bliver det dog det Samme, enten man kalder dem Førere eller Ordførere. Det ærede Medlem, jeg ſigter til, gik lidt videre i ſine Betragtninger og udfølede, at den eneſte Maade, hvorpaa vi kunde komme udover de nuværende Vanſeligheder, var, at Miniſteriet gik ſin Vej, thi det var den Eneſte, der kunde gjøre det; thi Folkethingets Flertal kunde ikke forandre ſin Politik, fordi den havde faaet Vælgernes Støtte. Nu er det jo imidlertid i Følge vor Grundlov ſaa, at Rigsdagsmændene kun ere bundne ved deres Overbeviſning og ikke ved nogen Forſkrift fra deres Vælgere. Rigsdagsmændene have det alſaa lige ſaa let i deres Magt at forandre deres Politik eller ſelv at gaa deres Vej ſom Regjeringen, thi enhver kan nedlægge ſit Mandat, naar han vil. Det ſtaar i Folkethingets Flertals Magt eller i Forernes Magt at forandre deres Politik, og det ſtaar lige ſaa fuldt i deres Magt at nedlægge deres Mandat, ſom det ſtaar i Regjeringens Magt at fratræde ſine Portefeuiller, ſaa i den Henſeende er Stillingen virkelig lige. Miniſteriet ſidder paa ſin Plads i Kraft af Kongens Udnævneſe og ſin egen Billie, og Flertallet i Kraft af Vælgernes Valg og Repræſentanternes egen Billie. Begge Dele ſkulle til begge Steder, for at Stillingen kan blive indtagen, ſaa det gaar ikke an at ſige ſaaledes fra Flertallets Side: vi kunne ikke; for os er det umuligt at forandre Stilling, og derfor maa Regjeringen, ſom har det i ſin Magt at forandre ſin Stilling, gjøre det. Det lader ſig ikke ſige. — Det blev ogſaa i Dag af det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Monrad) fremhævet, at det, der gjorde, at der arbejdedes ſaa tungt her, var det, at der ikke var Tillid til Miniſteriet, at naar en ſaadan kunde ſtaffes til Vej,

wilde dette lette Stillingen betydeligt. Det er ganſke viſt en ſtor Sandhed, ſom intet Menneſke tvivler om; men Opgaven er: hvorledes ſtaffes der en Regjering, ſom kan nyde Tillid. Derſom jeg ſer hen til, hvilket Henſyn der tages til de Udtaleſer og Forſlag, ſom det ærede Medlem ſelv er kommet med her i Thinget; derſom jeg ſer hen til, hvilken Medſart Forſlaget om Befæſtningsvæſenet forleden Dag ſik her i Thinget, efter at ſaa vel det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds ſom det ærede Medlem fra Frederiksberg (C. W. Nyholm) havde anbefalet Forſlagets Fremme, ſtjønner jeg ikke, at diſſe to ærede Medlemmer vilde være i Stand til at kunne danne en Regjering, ſom kunde glæde ſig ved Støtte fra Folkethingets Flertals Side. Jeg veed ikke, om der ellers er Nogen, der vilde være i Stand til at danne en Regjering, der kunde tilfredsſtille enhver berettiget Fordring og tillige have Folkethingets Flertals Tillid. Det er meget let at udtale noget ſaadant i al Almindelighed; men at faae det gennemført under de nuværende Forhold, ſaaledes ſom de have udviklet ſig her til Lands, har ſine overordentlig ſtore Vanſeligheder, ikke at tale om, at det er det 3die Miniſterium, der ikke har kunnet opnaae Folkethingets Flertals Tillid. Det, at ſelv de to ærede Medlemmer, jeg nævnedes, heller ikke ere i Stand til at faae Folkethingets Flertal med ſig, naar de anbefale en eller anden Sag, ſynes yderligere at viſe, hvor vanſkeligt det er at faae Flertallets Tillid. Men man ſynes nu, det er tilſtræffeligt efterhaanden mere og mere at arbejde ſig ud fra al Forhandling med denne Regjering. Hvorpaa ſtolar man da, derſom det nu virkelig kommer til en Konflikt? Det er jo for længe ſiden erfaret her, at man næppe kan nævne Rigsretten i denne Forſamling uden at fremfalde Vatter, naagtet den ſaa godt er en Del af vor Forfatnings Inſtitutioner ſom Rigsdagen, men det er bitterligt, at Rigsretten vil Flertallet ikke ty til; ſelv om der ſkulde ſte Noget, ſom Flertallet ikke ſynes om. Hvad ſtolar man da paa, hvilke Midler mener man ſaa at have til ſin Raadighed? Jeg har for nylig læst i et Blad, at det ærede Medlem fra Møen (Bøjſen) ſkal have udtalt paa et offentligt Møde, at Opſtand kunde der ikke være Tale om her til Lands, og det glæder mig, at det ærede Medlem har det Syn paa Sagen, thi det vilde være noget af det Værſte. Men det er jo en vittelig Sag, og det er kommet frem her i Thinget nu for nogle Dage ſiden, at der er andre Medlemmer, ſom tænke anderledes. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Hørdum) har jo her fremhævet,